jeg, er ingen Sikkerhed. Nei, jeg tror, at hvor der er saadanne Midler henlagte paa denne Maade for den uformuende Del af Befolkningen, skal man ikke lade sig bevæge til at opgive det, fordi man kan sige, at man hidtil ikke har lagt saa stor Vægt paa, at de fik denne Anvendelse; thi Tiden fører med sig, at netop dette Hensyn maa der blive lagt langt større Vægt paa i Fremtiden, end der hidtil er lagt, og man maa sige, hvad man vil, saa er det en Kjendsgjerning, at man ikke er tilbøielig til at erkjende, at der fra de uformuende Klasser kan ventes at ville komme Nogle op, som kunne være ligestillede og skulle fremhjælpes til at blive ligestillede med Hensyn til Universitetsdannelse. Vi have set, hvorledes indflydelsesrige Organer i Pressen have kunnet kaste Ordet „Tørvemosen" ud over denne Befolkning, hvorledes denne Stemning ved mangfoldige Udtryk af samme Slags gjør sig gjældende, og det kan ikke nytte, man kommer og siger, at man ønsker, at der skal tages Hensyn til den Uformuende, og at han skal kunne komme frem ad den studerende Vei og ogsaa blive, hvad man kalder en dannet Mand, blive intelligent og dannet — det kan være godt, at man udtaler Ønsket — naar man tidt glemmer at vise dets Virkelighed i Gjerning; at udtale Ønsket er meget godt i og for sig, men det er ikke altid det, der udretter Noget. Jeg vil derfor efter den Betragtning, som er min, og hvori jeg er bleven mere og mere befæstet ved at høre ikke blot Mindretallets, men ogsaa Flertallets Forsvar for deres Stilling, sige, at jeg er kommen til at se, at det har mere Betydning, end man vil lægge deri fra en vis Side, om denne Lov gaar igjennem eller ikke.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det undrer mig virkelig, at det ærede Medlem syntes at tage mig ilde op, at jeg gjorde den Bemærkning, at det stod i Loven. Det syntes jo at ligge aldeles nær, og jeg troede virkelig, at det ærede Medlem i Øieblikket havde glemt det, thi han sagde, at naar der var Spørgsmaal om, hvorledes der skulde gaas frem i Fremtiden, maatte man se hen til Betænkningen, og det laa da nær at gjøre opmærksom paa, at det Samme staar i Loven, idet man selvfølgelig maa gaa ud fra, at naar der i Fremtiden er Spørgsmaal om Anvendelsen, saa maa man se hen til selve Loven. Men der var en anden Bemærkning, som syntes at maatte lede til en besynderlig Vildfarelse. Det ærede Medlem stillede Sagen, som om Fundatsen for Kommunitetet gik ud paa at give Hjælp til de uformuende Klasser. Men dette er ikke Tilfældet; der skal gives Hjælp til Studenter (J. A. Hansen: Fattige Studenter!), ja, fattige Studenter — jeg applierer begge Ord —, men dette maa jeg paastaa er ikke ensbetydende med de uformuende Klasser. Det vil altsaa være umuligt derigjennem at hjælpe Folk til at komme til Universitetet, thi Hjælpen gives først, naar de ere der. Altsaa, vil man holde meget fast paa Fundatsen, saa kommer man ind paa en Situation, som jeg tror, at det ærede Medlem ligesaa lidt som jeg vil gaa ind paa. Vi have jo virket sammen for at komme ud over det strengt Fundatsmæssige, og dette kan ske baade under den gamle og den nye Tilstand; men vil man holde strengt paa Fundatsen, hvad der kun kan glæde mig, at Nogle ville, saa vil det vanskeligt kunne tillades at give Midlerne en friere Anvendelse.

J. A. Hansen: Den ærede Minister er meget stærk i at tage de enkelte Ord og at holde dem fast, om end Meningen er klar. Han taler her om, at disse Midler ikke særlig ere bestemte til at anvendes til den uformuende Klasse, men til fattige Studenter. Jeg tillader mig imidlertid at tro, at fattige Studenter ikke komme fra rige, men fra uformuende Forældre, og derfor siger jeg endnu, at mine Ord ere fuldstændig forsvarlige. Jeg skal dog endnu sige, at naar den ærede Minister er